

XIX.

Фантазия.

— Какъ да бѣгаме, и гдѣ,
Маро, за да стане
Твойто моминско сърце
Мое достоянье?

*

— Заведи ме, каза тя,
Въ нѣкоя звѣздица,
Тамъ кждѣто любовта
Трай цѣла седмица!

XX.

Страница безъ заглавие.

Бащата, нераскаянъ татъ, избѣгнжлъ отъ затвора,
Съ дебела съвѣсть на глиганъ, безчувственъ предъ позора,
Богатъ, — съ ограбений имотъ отъ хиляди сираци,
Тлъствеше, почиваше, засукваше мустади . . .

* *

А майката, — една безименна злина . . .

Земете кръвожадна птица,
Земете побѣснѣла лвица ---
И наречете я жена!

*

И всрѣдъ нечистий тозъ вертепъ, при тѣзъ геенска двойка,
Триндафилъ бѣлъ цѣвти, играй и пѣй една дѣвойка,
Почти дѣтѣ, — но хубаво като зора въ Априлий!

*

И рѣкохъ си: — „О Творче мой, о Господи всесилний,
Елмазъ подобенъ що си хвърлилъ въ този калъ,
Защо на вълцитъ туй агне си предалъ? . . .“
